

Een maan later

1

Het puntje van Hazels paarse kleurpotlood was bijna helemaal afgesleten. Met haar nagels probeerde ze het hout iets verder naar achteren te duwen. Een splintertje brak af en schoot onder de nagel van haar duim. In een reflex stak ze haar duim in haar mond en begon te sabbelen. Waar was haar puntenslijper? Lag er echt geen meer in huis? Al haar tekenspullen waren onlangs door haar oom naar de berging in de kelder van het flatgebouw gebracht. Om de een of andere reden vond hij het tegenwoordig vreselijk als zij tekende of schilderde, terwijl zij dat juist het liefst deed. Eigenlijk was het nog het enige wat ze deed sinds haar eindexamen een paar maanden geleden. Het was tijd om toekomstplannen te gaan maken, maar op een of andere manier kon ze maar geen beslissingen nemen.

Heel zachtjes wreef ze met het stompje van het potlood over het papier. Elke keer draaide ze het een paar millimeter, zodat ze er nog zo veel mogelijk kleur vanaf kreeg. Haar hand schoot uit toen de voordeur met een harde klap dichtsloeg. Was haar oom nu al terug? Hazel keek op haar horloge. Hij had gezegd dat hij pas over een uur of twee weer thuis zou

zijn, rond etenstijd. Snel legde ze het potloodje op tafel. Hij liep met grote, zware stappen de huiskamer in tot hij voor haar stond.

‘Wat bent u vroeg, oom Alfons,’ zei Hazel.

Haar oom keek haar met half dichtgeknepen ogen aan. ‘Wat zou dat? Heb je daar problemen mee?’ snauwde hij.

Hazel voelde dat een klein spiertje bij haar rechteroog begon te trillen. ‘Nee, nee,’ stamelde ze. ‘Maar dan had ik al gekookt, snapt u.’

Oom Alfons keek chagrijnig naar het velletje papier dat voor haar op tafel lag. Hazel zag nu pas echt wat ze getekend had: het was een vreemd uitziend symbool, een soort ster met vijf scherpe punten, waar ze allemaal versieringen omheen had gemaakt. Ze had bijna gedachteloos zitten droedelen. ‘Ik deed zomaar wat,’ zei Hazel. ‘Eerst heb ik een patroon getekend en dat heb ik ingekleurd.’ Ze lachte nerveus.

‘Jij...’ zei oom Alfons terwijl hij naar haar wees, met zijn wijsvinger pal onder Hazels neus. ‘Jij bent al net zo’n gestoord wijf als je moeder was.’ Hij pakte de tekening van tafel en verfrommelde die tot een kleine prop. ‘Ik moet nog wat mensen bellen. Daarna wil ik eten.’

Hazel bleef zitten waar ze zat tot ze hoorde dat haar oom naar zijn werkkamer ging. Daarna liep ze langzaam naar de keuken.

2

Terwijl Hazel aardappelen schilde en in dunne schijfjes sneed, hoorde ze steeds opnieuw in haar hoofd wat oom Alfons had gezegd. *Jij bent al net zo'n gestoord wijf als je moeder was.* Waarom zei hij dat? Was zij echt zo gestoord geweest? Hazel stopte even met snijden en kneep haar ogen dicht. Enkele keren per dag stond ze zo, stil en geconcentreerd, in een poging af te dalen in de spelonken van haar brein. Niets. Ze kwam er niet bij. Zoals gewoonlijk zag ze geen enkel beeld van haar ouders en over hoe haar leven eruit had gezien voor ze bij oom Alfons terecht kwam. Alles was weg. Haar harde schijf was volledig gewist en van het moment waarop dat was gebeurd, wist ze ook niets meer. Het maakte haar radeloos. Volgens oom Alfons had ze bijna zes weken in coma gelegen na het ongeluk van nu ruim een jaar geleden. Tegen de tijd dat ze weer wakker werd, waren haar ouders al gecremeerd en uitgestrooid over zee.

Waarom had hij met dat uitstrooien niet gewacht tot Hazel erbij kon zijn? En waarom wist ze ook helemaal niets meer van die tijd in het ziekenhuis, ook niet toen ze net weer bij was gekomen? Het eerste wat ze zich kon herinneren was het

moment waarop ze hier bij oom Alfons aan tafel zat en hoorde dat hij haar zolang dat nodig was in huis zou nemen. Niet lang daarna ging ze naar een nieuwe school hier in de buurt, omdat haar oude school twee treinuren hiervandaan lag. Waarom wist ze nog wel hoe ze het Franse werkwoord *être* moest vervoegen, maar niet meer hoe de stem van haar moeder klonk? Waarom was ze wel in staat geweest om eindexamen havo te doen, maar wist ze niet meer of haar vader hobby's had? Waarom wist ze ontzettend veel over kunst, en was haar hoofd gevuld met bekende schilderijen van grote kunstenaars (ze kende van sommige doeken zoveel details dat het leek alsof ze ooit een catalogus van een museum zo groot als het Louvre uit haar hoofd had geleerd), maar wist ze niet meer hoe haar oude vriendinnen heetten? En waarom had ze nergens littekens op haar lichaam als het zo'n zwaar ongeluk was geweest? Het was allemaal zo onlogisch en niet te bevatten. Hazel had steeds meer vragen, maar oom Alfons wilde nergens over praten. Hij vond dat ze het verleden moest laten rusten, juist omdat ze er toch niets meer van wist. 'Maak maar nieuwe herinneringen,' zei hij elke keer als ze ernaar vroeg. 'Wat gebeurd is, is gebeurd en is voorbij.'

Hazel deed haar ogen weer open. Ze moest opschieten, want ze wist niet precies hoelang zijn telefoontjes zouden duren. Vlug dekte ze de tafel. Naast zijn bord zette ze een bierglas. De aardappelschijfjes, die ze even had gekookt, deed ze in een ovenschaal, waarna ze er slagroom overheen goot. Aardappelgratin. Ze wist dat oom Alfons daarvan hield. Terwijl de aardappelen in de oven verder gaarden, druppelde ze wat olijfolie in een pan en gooide ze daar een zak gesneden groen-

ten bij. De koteletjes deed ze in een schaal, en ze wreef ze in met peper en zout. Ze braadde het vlees aan terwijl ze af en toe roerde in de pan met groenten.

Bijna liet ze haar pollepel vallen toen haar oom de keuken weer in kwam. Hij snoof ontevreden, wierp een blik op de koteletjes en liep de huiskamer in. Hazel stond bij het fornuis te trillen als een espenblad. Dat haatte ze van zichzelf. Dat sidderen. Dat gevoel dat ze elk moment kon flauwvallen van angst. Ze had er tegenwoordig vaak last van, sinds oom Alfons zich zo vreemd was gaan gedragen. De eerste tijd had Hazel niet veel van zijn agressie gemerkt. Was ze in die periode misschien te veel met zichzelf bezig geweest? Alles was toen zo verwarrend. Nee, nu ze er wat langer over nadacht wist ze zeker dat oom Alfons zich in het begin nog redelijk normaal had gedragen. Ze wist nog hoe hij zijn best had gedaan om haar op haar gemak te stellen. Hij had een abonnement op Netflix genomen voor Hazel, zodat ze wat afleiding had. Hij kookte elke dag uitgebreid voor hen, bijna fanatiek, alsof hij hoopte dat goed voedsel niet alleen de leegte in haar maag vulde maar ook haar eenzaamheid verjoeg. Hij zag maar al te goed hoe verloren ze zich voelde, die eerste weken. Toch weigerde hij haar te vertellen wat ze wilde weten over het ongeluk en over haar ouders.

Zijn gedrag was heel geleidelijk aan veranderd. Hij kookte nooit meer, maar klaagde over alles wat zij maakte. Het eten was of te zout of te flauw of gewoon niet te vreten. De gesprekken aan tafel werden steeds onaangener. Netflix werd opgezegd. Dat was allemaal vervelend, natuurlijk, maar het was te behappen. De echte woedeaanvallen, het vele drinken

en de hatelijke opmerkingen over Hazel en haar ouders, dat was nieuw, en het maakte haar bang.

Ze dwong zichzelf om de huiskamer in te lopen en haar oom aan te spreken. 'Het eten is bijna klaar.'

Hij gaf geen antwoord, maar keek Hazel strak aan. Langzaam schudde hij zijn hoofd, alsof zij het afschuwelijkste wezen was dat hij ooit had gezien. Vervolgens liep hij de kamer uit en naar buiten. De voordeur sloeg hij, als zo vaak de laatste tijd, met een knal achter zich dicht.

Hazel bleef even stilstaan, midden in de kamer, terwijl de dreun van de voordeur langzaam wegstierf. Wat was er met die man aan de hand? Waar ging dit allemaal over? Waarom was hij zo boos op haar? Viel het hem tegen om ineens met haar te zijn opgescheept? Hij had geen vrouw en geen kinderen. Dan was het misschien best pittig om ineens een puber in huis te hebben. Nog een paar weken en dan was ze achttien en stond ze op eigen benen. Als hij zo graag van haar af wilde, dan zou ze nu toch ook al op kamers kunnen? Daarmee hoefde ze toch niet te wachten tot ze wist wat ze zou willen studeren? Eerst vond oom Alfons het een goed idee als Hazel na haar examen een tussenjaar zou nemen en op haar gemak zou uitzoeken wat ze wilde. Nu was hij haar liever kwijt dan rijk, leek het wel.

Had ze geweten wat ze wilde met haar leven, voor het ongeluk gebeurde? Had ze met haar ouders misschien al open dagen bezocht van hogescholen? Wat hadden haar ouders eigenlijk zelf gestudeerd? Zelfs dat wilde oom Alfons niet aan haar vertellen.

Terwijl ze hierover nadacht, liep Hazel naar de keuken om

het vuur onder de pannen uit te zetten. Het kon immers uren duren voor haar oom weer terugkwam. Daarna liep ze naar de grote klerenkast in haar slaapkamer. Achter het stapeltje met t-shirts stond een klein doosje. In dat doosje zaten haar vader en haar moeder. Althans, daarin zat het enige wat ze nog van hen had: een aantal foto's en brieven. Ze ging met het doosje op haar bed zitten en deed het voorzichtig open.

De foto's van haar ouders kon ze uittekenen. Op een van de foto's zaten haar ouders tegenover elkaar aan tafel. Tussen hen in stond een fles wijn. Haar moeder met lang haar, waar ze bloemen in had gevlochten. Haar vader lachte uitbundig terwijl de foto werd gemaakt, waardoor hij iets jongensachtigs had. Als ze naar die foto keek, beeldde ze zich in hoe hij haar als klein meisje optilde en rondzwierde, of dat hij haar kietelde tot ze om genade smeekte. Had hij haar ooit leren fietsen? Haar moeder leek haar iemand die met haar middagen lang had geknutseld en liedjes voor haar zong. Hadden ze haar vroeger veel voorgelezen? Hadden ze met haar lampions gemaakt voor Sint-Maarten? Werd ze op haar verjaardagen door haar ouders wakker gezongen? Ja, vast wel. Zo zagen ze eruit. Ze wist het natuurlijk allemaal niet écht. Het waren tafereeltjes die ze verzon als ze naar hun gezicht op de foto's keek.

De brieven, van haar moeder aan háár moeder, Hazels oma, had ze al eindeloos vaak gelezen. In een van de brieven beschreef haar moeder hoe ze een uur lang stil op een plek in het bos in het maanlicht had zitten 'maanbaden', zoals zij het noemde. Het was een vreemde brief waarin haar moeder lang uitweidde over het geruis van de bomen om haar heen en de

kou die ze nauwelijks gevoeld had, ook al was het hartje winter. In een andere brief vertelde haar moeder hoe ze voor een vriendin een dromenvanger had gemaakt omdat die vriendin last had van nachtmerries. Er zat zelfs een werkbeschrijving met tekeningetjes bij. Met een vinger volgde Hazel haar moeders regelmatige en sierlijke handschrift. Haar moeder tekende vaker bij haar brieven, en meestal ondertekende ze met haar naam in zwierige letters en een ster met vijf punten. Nu zag Hazel pas dat wat zij eerder had getekend een beetje op die ster leek. Alleen had zij er versieringen omheen gemaakt en de ster ingekleurd. De ster die haar moeder getekend had was strak, zonder tierelantijnen. Had haar oom die ster herkend? Had hij daarom zo gereageerd? Wat betekende dat symbool dan?

Hazel schrok van het plotselinge geluid van de voordeur. Was hij nu al terug? Even later stond haar oom voor haar bed. Hij had gedronken, rook ze. Hij was dus waarschijnlijk in de kroeg aan het eind van de straat geweest. Het kostte haar moeite om haar hoofd op te tillen en hem recht aan te kijken. Liever was ze weggekropen onder haar dekbed.

‘Zullen we gaan eten?’ vroeg ze op zachte toon.

‘Als ik varkensvoer wil, dan rij ik wel naar de boerderij,’ schamperde hij.

‘U vindt die aardappeltjes toch lekker?’ zei Hazel.

Hij antwoordde niet, maar staarde naar het doosje op haar schoot als een kat die op het punt stond om een muis te bespringen. Hazel zag zijn priemende blik en stopte de brieven en de foto’s gauw terug. Toen ze het deksel erop wilde doen, duwde hij haar hardhandig naar achteren en graaide het doosje uit haar handen.

‘Ben je weer met je moeder bezig? Denk je dat je daar beter van wordt?’ schreeuwde hij. ‘Je lijkt al veel te veel op haar. En dat doet je geen goed.’

Hij liet het doosje op de grond vallen terwijl hij een paar foto’s die onderin zaten met twee handen vastgreep en in kleine reepjes scheurde.

‘Nee!’ gilte Hazel. Ze sprong op en probeerde de snippers op te vangen. Hij gaf haar een harde duw, waardoor ze naar achteren viel en weer op haar bed terecht kwam. Hazel trilde ineens zo erg dat ze begon te klappertanden. Toch stond ze op en deed ze opnieuw een poging om de rest van haar doosje te redden. Terwijl ze bukte om een van de brieven op te rapen, greep hij haar vast bij haar nek en trok haar omhoog.

‘Laat me los,’ piepte Hazel.

Hij legde zijn andere hand ook om haar nek. Hazel was niet tegen hem opgewassen. Met zijn twee kolenschoppen van handen kneep hij haar keel langzaam dicht. Hij bleef knijpen tot ze geen geluid meer kon maken en haar ogen uit hun kassen werden geperst. Hazel voelde dat ze echt in gevaar was, dat haar hart uit alle macht probeerde om de laatste restjes zuurstof naar haar organen te pompen. Nog even en dan klapte haar borst uit elkaar. Als ze nu niet heel snel adem kon halen dan...

Ineens liet hij los.

Hazel zakte als een lappenpop op de grond. Haar oom draaide zich om en liep naar de keuken. Gierend haalde ze adem terwijl ze met één hand aan haar hals voelde. Morgen zouden er ongetwijfeld blauwe plekken zichtbaar zijn, maar die zouden wel weer genezen. Ze had het overleefd. Ze ademde nog.

Haar oom gooide met iets zwaars, waarschijnlijk de oven-schotel of een pan. Hazel hoorde hoe hij de koelkast opentrok en weer dichtgooide. Even later hoorde ze het bekende ploppende geluid van een blikje dat open werd getrokken. Bier. Nog meer bier. Ze hoorde een keukenstoel over de vloer schuiven. Nu zat hij dus aan de keukentafel te drinken. Hierna zou vast nog een biertje volgen. En nog een.

Langzaam maar zeker drong het tot Hazel door: ze kon geen seconde langer hier blijven, in dit huis, bij hem. Nu was het nog goed afgelopen, maar een volgende keer...

Geruisloos krabbelde ze overeind. Ze raapte een paar brieven van de grond op en streek ze glad. Deze waren tenminste nog heel. De stoel in de keuken kraakte even en ze stond meteen doodstil, midden in de kamer. Kwam hij de keuken uit? Nee, hij bleef zitten. Op haar tenen liep ze naar de gang. Haar handtas stond onder de kapstok en haar jas hing daar vlak boven. Die kon ze straks in één beweging...

Haar oom hoestte, hij schoof zijn stoel naar achteren en deed de koelkast weer open. Hazel griste haar tas van de grond en haar jas van de kapstok. Ze wist het zo te timen dat ze de voordeur opendeed op het moment dat hij de koelkastdeur weer dichtknalde. Meteen deed ze de voordeur zo zachtjes mogelijk achter zich dicht en rende de straat op. Ze durfde niet achterom te kijken. Had hij gemerkt dat ze wegging? Kwam hij achter haar aan? Ze moest zo snel mogelijk weg. Ver weg. Weg van de man die weliswaar haar enige familie was, maar die haar toch kapot probeerde te maken.

3

Zonder na te denken over waar ze heen ging bleef Hazel doorrennen. Bij elke ademhaling voelde ze haar luchtpijp. Ze probeerde de raspende pijn te negeren. Pas toen ze de wijk uit was en een voor haar onbekend steegje in was gedoken, durfde ze even stil te staan om haar jas aan te trekken en haar tas hoger over haar schouder te hangen. Het was een kille avond, ook al was het nog zomer. Daar stond ze dan, in haar eentje. Wat had ze gedaan?

Er naderde een auto. Was dat haar oom? Nee, gelukkig, de auto reed door. Ze kon niet in deze buurt blijven. Maar waar moest ze heen? Echte vriendinnen had ze niet. Ze had maar kort in deze klas gezeten en haar oom had haar altijd verboden om na school af te spreken. Als je nooit met iets meedoet, maak je geen vrienden. Bovendien was het nu zomervakantie. Voor zover Hazel wist, stonden haar klasgenoten nu allemaal met hun tent op een camping in de zon.

Hazel rilde. Ze moest in beweging blijven. Ze keek op haar horloge. De tijd ging snel. Het was bijna tien uur en het begon donker te worden.

Voor ze het steegje uit liep keek ze voorzichtig om de hoek, maar niemand stond haar op te wachten. In een iets rustiger tempo liep ze nu steeds verder van het centrum, door een buitenwijk met allemaal dezelfde nieuwbouwhuizen. Ze had dorst. Nu kreeg ze ook echt last van de kou. Haar voeten leken wel ijsklompen.

Langzaam liep ze verder, zonder dat ze een plan had. Waar was ze eigenlijk? Hier was ze nog nooit eerder geweest. En wat moest ze nu doen? Op een paar tientjes in haar handtas na had ze niets bij zich. Een hotel was geen optie, dat was veel te duur. Hazel knoopte de ceintuur die om haar jas zat wat beter dicht en vouwde haar kraag omhoog. Jammer dat ze geen sjaal had meegenomen. Zo aan het eind van de zomer werden de avonden al koeler. Al lopend en piekerend had ze de rand van de woonwijk bereikt. Voor haar lagen donkere, uitgestrekte velden waar een smalle provinciale weg doorheen slingerde. Als ze die volgde kwam ze vast bij een volgend dorp of stad uit. Stom dat ze niet wist waar ze was. Stom ook dat ze alleen zo'n ouderwetse koelkast had en geen smartphone met een navigatiesysteem erop. Oom Alfons had een smartphone voor haar onzin gevonden. Hij zei dat het te duur was. Hij was sowieso niet bezig met digitale apparaten. Er was een oude laptop in huis, die te traag was om fatsoenlijk op te kunnen internetten. Hazel had nooit gevraagd of ze meer zakgeld mocht zodat ze zelf kon sparen voor een smartphone. Eerst omdat ze er niet mee bezig was. Met wie moest ze appen? Ze was iedereen kwijtgeraakt. Later, toen ze begreep dat het handig was om in de groepsapp van haar nieuwe klas te zitten, durfde ze oom Alfons er niet

meer om te vragen. Ze durfde hem sowieso steeds minder te vragen.

Het leek haar beter om niet op de provinciale weg te blijven. Het was weliswaar heel stil en rustig buiten, maar ze wilde er absoluut zeker van zijn dat een voorbijgaande automobilist, bijvoorbeeld haar oom, haar niet zou opmerken. Als ze ver achter de bomen zou lopen, over de velden, maar wel parallel zou blijven aan de weg, zou ze niet te zien zijn, maar ze zou ook niet verdwalen. Haar schoenen zakten telkens weg in het zompige veld. Om haar heen werd het steeds donkerder, omdat de afstand tussen de lantaarnpalen op de verharde weg steeds groter werd. De lichtjes van de bebouwde kom achter haar waren allang niet meer te zien, maar voor haar zag ze niets wat wees op een volgend dorp. De afstanden bleken groter dan ze had gehoopt. Voor haar gevoel liep ze al uren. Heel even stond ze stil, en ze keek omhoog naar de vollemaan waar spookachtige wolkenflarden langs dreven, een clichébeeld dat ze kende uit spannende series, waardoor het leek alsof ze door haar eigen thriller liep. Ze moest niet te lang stilstaan. Haar spieren voelden koud en verkramppt aan. Ze kon beter blijven bewegen.

Langzaam liep ze verder. Bij wie moest ze aankloppen om hulp? Kwam ze in aanmerking voor steun van het Leger des Heils, of moest ze daarvoor eerst maanden op straat leven? Het had geen zin om zo te tobben. Ze kon nu niets doen, behalve doorlopen. Doorlopen en vooral niet in paniek raken. Haar kuiten voelden gespannen en branderig aan, ondanks de koude lucht. Haar keel deed pijn. Ze moest er niet aan denken om nu iets te eten, maar ze snakke naar een HEMA of

een McDonald's, waar het warm was en waar ze een kopje thee zou kunnen krijgen. Maar hoelang moest ze nog lopen voor het ochtend was en de winkels open waren? Ze was bekaf. Voor ze verderging kon ze beter eerst even uitrusten, daar bij de rand van het bos.

Hazel strompelde verder tot ze zich achter een dikke boom op de grond liet zakken, met haar rug tegen de ribbelige stam. De bast voelde kil aan. Aan de hemel stonden heel veel sterren, die af en toe zichtbaar waren. *De sterrennacht* van Vincent van Gogh, dacht Hazel. Dat schilderij vond ze prachtig, omdat het leek alsof de blauwzwarte lucht daarop echt in beweging was. De hemel met al zijn bewoners leek op dat schilderij zo dichtbij. Ze sloot haar ogen. Als ze nou héél even kon uitrusten. Ze schudde de spieren van haar benen los en trok haar knieën naar zich toe zodat ze het iets warmer had. Ondanks de vochtige grond onder haar billen en de ongemakkelijke houding waarin ze zat, dommelde ze weg.

Hazel droomde nooit. Ze dacht dat dat misschien door het ongeluk kwam. Misschien was niet alleen haar geheugen, maar waren ook haar dromen gewist. Toch droomde ze nu, terwijl ze zich er vreemd genoeg volledig van bewust was. Het was een bijzondere gewaarwording: ze voelde dat ze tegen die boom zat. Ze voelde dat het koud was. Ze wist dat ze sliep, en toch hoorde ze melodieuw gezang dat steeds dichterbij kwam. Het was prachtig, ook al waren het meer klanken dan een lied, en ze hoopte dat ze voorlopig niet echt wakker zou worden maar zoals nu zou blijven hangen in de luwte van de slaap.

‘Daar zit iemand!’ hoorde ze een man zeggen. Het gezang stopte. Kun je dromen manipuleren, vroeg Hazel zich af. Kon

ze binnen haar half-waken en half-dromen vragen of het koor door wilde gaan met zingen? Ineens voelde ze warme vingers in haar hals. Ze gilte en deed haar ogen open. Had haar oom haar gevonden? Kwam hij haar nu echt wurgen?

‘Stil maar, niet schrikken,’ zei iemand. De hand verdween weer. Hazel knipperde met haar ogen. Het licht van een flakkerende kaars in een ouderwetse lantaarn scheen in haar ogen. Het duurde even voor ze aan het licht gewend was en zag dat er een paar mensen in lange gewaden om haar heen stonden. Ze zagen er onheilspellend uit, maar een vrouw met lange zwarte haren, die haar hand in Hazels hals had gelegd, keek haar vriendelijk aan en knikte geruststellend. Hazel durfde niks te zeggen.

‘Wil iemand me een deken aangeven?’ vroeg de vrouw. Een van de anderen deed een mand open en haalde er een deken uit, die de vrouw meteen over Hazels schouders uitspreidde.

‘Wijn,’ zei de vrouw vervolgens.

‘Maar ons ritueel moet nog...’ begon iemand anders.

‘Dit is een noodgeval, Medea,’ antwoordde de vrouw.

‘O,’ antwoordde degene die Medea werd genoemd.

Hazel kreeg een mok met warme wijn in haar handen gedruwd.

‘Kleine slokjes,’ waarschuwde de vrouw.

Gehoorzaam nipte Hazel van de warme drank.

‘Niet praten,’ zei de vrouw. ‘Je hoeft nu niets uit te leggen en niets te zeggen. Zodra je kunt staan, nemen we je mee naar een veilige plek.’

‘Maar ons ritueel...’ zei Medea weer.

‘Dat zetten we bij mij thuis voort,’ gaf de vrouw als antwoord.

‘Maar waarom?’ vroeg Medea. ‘Wie is zij?’

De vrouw met de lange zwarte haren nam de lege mok van Hazel aan en hielp haar voorzichtig om op te staan. Ze glimlachte naar Medea. ‘Waarom? Omdat we wisten dat ze zou komen. Ik heb de vorige keer gezien dat we bezoek zouden krijgen, weet je nog? Dit meisje is degene die ik zag. Dit is ons bezoek.’